Pregaria.cat

Entrada

I ARA QUÈ?

El dinar de recuperació és una iniciativa que la Núria i l'Aleix varen posar en marxa quan va venir al món la seva filla Sònia. La idea era dinar junts sense presses almenys un dia al mes en aquell restaurant de la Barceloneta tan especial per a ells. Els avis es quedaven la néta, feliços, almenys pel que deien, i ells podien compartir sense límit raonable de temps.

Aviat farà 8 anys que es casaren. Són afortunats perquè tots dos tenen feina. L'Aleix treballa en un despatx d'advocats i, encara que ara guanya menys del que cobrava quan va començar, sembla que és una feina segura. Normalment fa més hores de les que li paguen. La Núria fa de treballadora social en una de les ciutats de l'àrea metropolitana i, pel que fa a guanys i horaris, li passa el mateix que al seu home.

De totes maneres no es queixen. Per les vacances els pares de l'Aleix els deixen un apartament a Cunit, i aquells quinze dies són un vertader oasi si es comparen amb la resta de l'any.

La Núria, després de comentar diverses situacions de la feina, de com va canviant setmana a setmana la Sònia, mirant l'Aleix li diu que ja fa alguns dies que va massa cansat. *Què et passa? És la feina, és tot plegat...?* Després d'un curt silenci ell li diu: *Has encertat. És "tot plegat".* Una qualitat de l'Aleix és la comunicació, és relativament transparent, de forma especial en els dinars de recuperació. La Núria sap que parlarà i, com si res, para l'orella.

Mira, em sento una mica inquiet. Hi he estat pensant i crec que som a l'inici d'un cert canvi. Més o menys hem aconseguit, amb bona sort i molt de treball, uns objectius que podríem definir com a essencials: casa, treball, salut, una filla, vacances, amistats i, per acabar-ho d'adobar, dinars de recuperació. Mantenir tot això no ens resulta fàcil, però, no sé per què, em pregunto... I ARA QUÈ?, com si em faltés alguna cosa i, tenint de tot, no entenc què em manca.

Resulta que a la Núria, segons explica, li passa una cosa semblant. Ella, però, està arribant a una hipòtesi. Diu que el que els manca és interioritat. El ritme és tan intens que per sobreviure hi inverteixen totes les energies i una mica més. Recorda que abans dedicava un temps a la meditació, havia anat a Taizé almenys cada dos anys, tenia un grup de revisió i de tant en tant anava a missa a la parròquia. Però ara... des de primera hora del matí fins a la darrera del dia no li resta ni un moment per relaxar-se tranquil·la. Enyora el que ella en diu interioritat.

I ara què? Doncs mira, Aleix, com que m'he assabentat que la Mònica 03 és a Barcelona per una temporada, ara la invitarem a un dinar de recuperació i xerrarem del tema com quan érem joves.

Jesús Renau sj.